

Quan sents que no gaudeixes de l'estiu

Un relat de: [Nefertiti](#)

Arriba l'estiu, el bon temps, les altes temperatures... La gent camina amb poca roba, amb barrets i ulleres per protegir-se del sol. La platja, la piscina són oasis per aquests dies en que la calor s'arrapa a la teva pell convertint-la en quelcom enganxós que demana a crits una mica d'aigua.

Jo en canvi, l'estiu no és la meva estació. És cert que el sol em dóna vida, vitalitat... Però jo sento que són uns mesos en que toca treure's roba, ensenyar parts del teu cos que al hivern tapes amb llargs abrics, pantalons i botes.

Malgrat el temps, encara camino amb el cap cot i reconec que en determinats moments voldria esdevenir invisible. Camino a pas ràpid, defujo a la gent i intento obviar de totes les maneres possibles els miralls o qualsevol paredó que reflecteixi el meu cos, el meu rostre.

Sóc conscient que ja han passat molts anys, que són infinites les vegades que m'han donat la clau per superar aquests obstacles per mi encara abismals. Quelcom tan simple com "accepta't a tu mateixa", "aprèn a mirar-te amb un altres ulls"... Però ho faig, i amb totes les meves forces creuo els dits i amb veu molt baixa em dic: "sí, tu pots!". I perquè enganyar-me! Hi ha dies que sí, que aconseguixo aixecar el cap i puc veure més enllà d'aquell cos i rostre atemorit que reclama a crits amor. Però també existeixen aquells dies en que al aixecar el cap encara veig aquella nena indefensa que s'odia amb tanta força i que sent que no pot. La mateixa que sense voler les llàgrimes li comencen a lliscar davall la seva galta i en aquells moments només pot córrer, intentant desprendre's d'aquell malestar.

I és que és tan difícil trobar l'equilibri... Com canvies la manera d'estimar-te quan vers la teva persona només has sentit odi, fàstic, rebuig...?

Però malgrat els entrebancs i aquestes batalles contra mi mateixa tinc l'esperança que la guerra no està guanyada i que arribarà un dia en que els miralls i jo ens acabarem entenent; que vers la meva persona potser no sentiré una estimació desmesurada, però sí un respecte, una adhesió.

Potser un dia seré capaç de veure'm amb els mateixos ulls de la gent que m'estima per ser com sóc, per ser així, imperfecte.